כלו לא תהרן דכתיב זאת תורת המנחה וכתיב בתריה מַה שֶּׁהָיָה מֵאֲכָל: שיאור דרבי מאיר. כל שהכשיר פניו בפרק לא טובלין (פסחים דף מח.) לרבי יהודה מנה מעלית היא ב): ומי שיאור דרבי יסודה הייט קרבי תנבים וקבמי לומר לר"מ מאמה שיאור ממן מעלית היא ו): מנא דרבי יסודה לרבי יהודה. תורה אור

ס"ג לתימא דר"מ לרבי יהודה מנה מעלית היא ז) מנא דרבי יהודה לרבי יהודה: ח) רביכם. במיס רוחמין כדאמרינן בסורס כהיס גבי מביתין מורכבת מלמד שנעשה ברוחמין כל לרבן והוא מנה: מי ט) (דמיכם) רבוכם. מנהה שמעמה ברבוכה כתיב בהיא מורכבת הכא שלא מאפה חמץ: נא כתיב בה שמן מינה לא רבוכה בתיב ין: מנין לכל הפנמות שגילוטים בפושרין ויפמרם שלא יחמיצו. דקמי מתמיתין (לקמן דף מב.) כל המנחות גילוטים בפושרין ומשמרן [illegible] שלא יחמיצו (שגילוטים) כלומר הרוחל וגילוטים בפושרין מנה לשמרם שלא יחמיצו ועשור שיש שיעבוק בבלק כל שמה כדאמרינן בפסחים (דף מח): פמייס. כלומר הכשירנה ושמרה: סיג. נמי הוה מעמה לעבב כדאמרינן בפירקין קמא (לעיל דף ה.) מתאה הוא שאם שאם שלא לשמה פסולה: דסוף עשירי לעורא. ר"ל בן עזריה עשירי לעזרא הספר: מפי כולי פפי. דקמייתסמו ליה: מי בר אוריין. אם בן תורה הוא: יב) הרי כגון: תוייס. רבי פרידה לרבי עזרא מהיה לעבר: ופפס. בתגדמא לעיקבביה: פפודפפיך. פלמי מייחד שמך בשולם: פפר יג) ליס מוכפי כל פליך. דהכי מעמע מתה שאמרת להקב"ה ה' אתה, לון מוכפי עליך: מנא לקדושים פפר נפרן. דהכי תרי קרלי יד) דסמיכי לאהדי וקודמת בריך הוא אמריהו: כיון דפפמיס. רבי עזרא לרבי פרידה דקאמר אדירי כל תפלי כם' נזכר תנדה של אדיר: יבא אדיר. כלומר כך אמר הקב"ה כשעשה נקמה במצרים שהם אדירים: יפס לידידי. מפרש לקמן בתברהם: עשוחה

טובה אלא לאברהם יצחק ויעקב שהודיעוני תחלה בעולם שנאמר לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי בם כיון דשמעיה דקאמר אדיר פרח ואמר יבא אדיר ויפרע לאדירים מאדירים באדירים. יבא אדיר זה הקדוש ברוך הוא דכתיב אדיר במרום ה' ויפרע לאדירים אלו ישראל שנאמר ואדירי כל חפצי בם מאדירים אלו המצרים דכתיב צללו כעופרת במים אדירים באדירים אלו מים שנא' מקולות מים רבים אדירים משברי ים יבא ידיד בן ידיד ויבנה ידיד לידיד בחלקו של ידיד ויחבפרו בו ידידים יבא ידיד זה שלמה המלך דכתיב וישלח ביד נתן הנביא ויקרא שמו ידידיה בעבור ה' בן

לחמי תודה ושמי הלחם לא לא וקשיא ההיא דמולין דמשמע דלכולי מלמא מביכה חמץ ושמא אפי' לרבנן לא אמרינן אלא לכתחילה דאין מחמיצין לא נמי לכולי מלמא אין מחמיצין בחמץ טקשה לכתחילה אלא רבי חגיגא בן גמליאל קסבר דחמץ גמור הוא: תל' הכא הכתוב קבעה תובה. הא דדרשינן בפ' החולץ (יבמות דף מ.) מלות תאכל במקום קדוש דלהכי תנא ביה קרא לעבב דאיט לאכלה אלמה אלא מל גב דמנה היא ההוא לעבב לא הוי כמו שנה יח) הכתוב לעבב בשלמא דמהתם לא נפקא לן אלא מהיה דהכא ושוד דהא משמע הכא מנה לא ממעטינן חלט דחלט מנה הוא ומדכתיב תרמי ממעט ליה ואם כן אימא למנה והא דמשמע הכא דלא לא מנה היה אמינא לא במי מנה לייתי אלא במי רבוכה לייתי לא נמי מנה לייתי אלא בתחילה דהא ממעט ביכמות חלט למנה *): בן

*) וע' סיגי מוס. יבמות מ. ד"ה מנה

ג) ניחוח. רבוכה אי דאתי רבוכה כתיב בה רבוכה אי דליתא רבוכה הוא [לא] כתיב בה רבוכה ואיכא דכתיב בה רבוכה מצה ברבוכה דלא כתיב בה רבוכה אי בעי רבוכה: ד) ומשמרן שלא יחמיצו. אע"ג דמיחלי קרא בחתני לעולם חמץ ארצעריך הכא קרא לשמיה] מצה מעליא הוא. דקתני חתם שאור ישרף והאכלו אמר לרבנן: ה) מצה מעליא הוא. דרבנן אמרי אי דר"מ לר"מ מדלקי עליה. דקתני האכלו בארבעים חמץ הוא: ז) מעליא הוא. אי דר' יהודה לר"מ מאכלי לא מפסלי לא מפסלי מלגו: יח) ומשמרן. אותן שלא יחמיצו כלומר: יט) תורה הוא: חמיד ואורב מחיד יאי חדי: יג) אמר לה. יד) קראי מסיבי: טו) הוא שהיה לו לפרש: טז) אי דר' מאיר חיבה אלא נמחק: יז) מדלקי עליה חמץ הוא. חיבה אורבה מדלא מדליק בה חמץ הוא ויל נתר החמץ מעליא לא הוי מים חמץ נקשה מיהא הוי אי"ת חדי [בגי] פסח מצרייכין קרא דכל מחמצות לא תאכלו לדבות חמץ נקשה ויל דהיכ [שמא] שום רבוביא כתיב ביה: יח) הכתוב לאו דוקא הוא שחרי כיון דמסיק לעולם מצה מאי עיבוביא שיך למעשה אלא דאי מחר מצה לא שמעינן משום דאמר לאמצה דהא לא נפיק מכלל מצה ארצעריך קרא מצה תגיגא לגמרא לגמרא ולא שמעינן לעבב ולבא מסעם ליה מחתיה לעבב מיהו אחם אוירי בנקמצה לאחר אפיה בגון שנחה מאפה מחבת מרחשת ולא חוברי חלק נבחה בשעת אפיה אבל במנחות הנקמצות כשהם מלח שנחברי חלק נבחה הוי אמינא דשוב אינו נוחר בחלק לחבי ארצעריך תחיה לעבב שיריים שלא לאמות חמץ: תורה:

בן

ה ב מיי' פ"ב מהל' מאכלות אסורות הל' כ:

ג' ניק סיס ע לעבב כל זה

נוטא/מבנה
ב-ו
נסיונות [illegible]
[illegible] ל'פרידא ולדת
מקור המנחות באות מצה
מנה מאדיר
קושיות על תוספות הראשונה
(מזרקי) - תוך סיגרים
נסיונות [illegible] הקושיא
שיאור [illegible] כרם כקרקע מגבים וסרוק מנמפרם מדקין זה סם אבל מסמם מכן מעור כגון ניק
[illegible]
הנסיון ואשיא
נוטא הקושיא

נוטא
מסגנ ל' פרידא ולעזרא

[נרמים יב. ומגרים על הגלגלן נמיר]
[על ויאי חוי וכן ליסמ בילקוט תמ קמ וכן לדיתי מסמיק מריבים פי' מ]

גליון השים
נמי אלא מרת. על דף מב. מיב. יומ' ד"ים מיעוקי

נוטא/מבנה
יבא

סגנה על [illegible]
ט ל' לעזרא שבאל אל אונ
אוטה אילה

שיטה מקובצת

ג) ואת תורת המנחה. תמיה אמאי לא מייתי קרא דמתניתין [דף מס ע"ב] כל המנחות אשר תקריבו לה' לא תעשה חמץ ויל דאי מתריא חי אמינא לא תעשה חמץ אבל שלוק וחלוט ליה לן בה לחבי מייתי קרא דכתיב בה בחריא מצות תאכל במקום קדוש. תוס' ארוחה ותיין תוס' דף עב ע"ב

ד) ומשמרן. אמאי לא מייתי קרא דמתניתין [דף מס ע"ב] אשר תקריבו לה' לא תעשה חמץ ויל דאי מתריא חי אמינא לא תעשה חמץ אבל שלוק וחלוט ליה לן בה לחבי מייתי קרא דכתיב בה בחריא מצות תאכל במקום קדוש. תוס' ארוחה ותיין תוס' דף עב ע"ב

ה) מצה מעליא הוא. דרבנן אמרי אי דר"מ לר"מ מדלקי עליה. דקתני האכלו בארבעים חמץ הוא: ז) מעליא הוא. אי דר' יהודה לר"מ מאכלי לא מפסלי לא מפסלי מלגו: יח) ומשמרן. אותן שלא יחמיצו כלומר: יג) תורה הוא: חמיד ואורב מחיד יאי חדי: יג) אמר לה. יד) קראי מסיבי: טו) הוא שהיה לו לפרש: טו) אי דר' מאיר חיבה אלא נמחק: יז) מדלקי עליה חמץ הוא. חיבה אורבה מדלא מדליק בה חמץ הוא ויל נתר החמץ מעליא לא הוי מים חמץ נקשה מיהא הוי אי"ת חדי [בגי] פסח מצרייכין קרא דכל מחמצות לא תאכלו לדבות חמץ נקשה ויל דהיכ [שמא] שום רבוביא כתיב ביה: יח) הכתוב לאו דוקא הוא שחרי כיון דמסיק לעולם מצה מאי עיבוביא שיך למעשה אלא דאי מחר מצה לא שמעינן משום דאמר לאמצה דהא לא נפיק מכלל מצה ארצעריך קרא מצה תגיגא לגמרא לגמרא ולא שמעינן לעבב ולבא מסעם ליה מחתיה לעבב מיהו אחם אוירי בנקמצה לאחר אפיה בגון שנחה מאפה מחבת מרחשת ולא חוברי חלק נבחה בשעת אפיה אבל במנחות הנקמצות כשהם מלח שנחברי חלק נבחה הוי אמינא דשוב אינו נוחר בחלק לחבי ארצעריך תחיה לעבב שיריים שלא לאמות חמץ: תורה:

בן

רבינו גרשום

אי דר' מאיר. דאמר כל שהכשיר פניו: לר' יהודה מצה הוי. דהא אירו אמר ולא הוי שאור עד דהוי נפרק בקרני הבכורים

תל' מלטה לא מל גב דמנה היא ההוא לעבב לא הוי כמו שנה יח) הכתוב לעבב בשלמא דמהתם לא נפקא לן אלא מהיה דהכא ושוד דהא משמע הכא מנה לא ממעטינן חלט דחלט מנה הוא ומדכתיב תרמי ממעט ליה ואם כן אימא למנה והא דמשמע הכא דלא לא מנה היה אמינא לא במי מנה לייתי אלא בתחילה דהא ממעט ביכמות חלט למנה *): בן

*) וע' סיגי מוס. יבמות מ. ד"ה מנה

ג) ניחוח. רבוכה אי דאתי רבוכה כתיב בה רבוכה אי דליתא רבוכה הוא [לא] כתיב בה רבוכה ואיכא דכתיב בה רבוכה מצה ברבוכה דלא כתיב בה רבוכה אי בעי רבוכה: ד) ומשמרן שלא יחמיצו. אע"ג דמיחלי קרא בחתני לעולם חמץ ארצעריך הכא קרא לשמיה] מצה מעליא הוא. דקתני חתם שאור ישרף והאכלו בחתני לעולם חמץ ארצעריך הכא קרא לשמיה] מצה מעליא הוא. דקתני חתם שאור ישרף והאכלו

ה) מצה מעליא הוא. דרבנן אמרי אי דר"מ לר"מ מדלקי עליה. דקתני האכלו בארבעים חמץ הוא: ז) מעליא הוא. אי דר' יהודה לר"מ מאכלי לא מפסלי לא מפסלי מלגו: יח) ומשמרן. אותן שלא יחמיצו כלומר: יג) תורה הוא: חמיד ואורב מחיד יאי חדי: יג) אמר לה. יד) קראי מסיבי: טו) הוא שהיה לו לפרש: טו) אי דר' מאיר חיבה אלא נמחק: יז) מדלקי עליה חמץ הוא. חיבה אורבה מדלא מדליק בה חמץ הוא ויל נתר החמץ מעליא לא הוי מים חמץ נקשה מיהא הוי אי"ת חדי [בגי] פסח מצרייכין קרא דכל מחמצות לא תאכלו לדבות חמץ נקשה ויל דהיכ [שמא] שום רבוביא כתיב ביה: יח) הכתוב לאו דוקא הוא שחרי כיון דמסיק לעולם מצה מאי עיבוביא שיך למעשה אלא דאי מחר מצה לא שמעינן משום דאמר לאמצה דהא לא נפיק מכלל מצה ארצעריך הכא קרא מצה תגיגא לגמרא לגמרא ולא שמעינן לעבב ולבא מסעם ליה מחתיה לעבב מיהו אחם אוירי בנקמצה לאחר אפיה בגון שנחה מאפה מחבת מרחשת ולא חוברי חלק נבחה בשעת אפיה אבל במנחות הנקמצות כשהם מלח שנחברי חלק נבחה הוי אמינא דשוב אינו נוחר בחלק לחבי ארצעריך תחיה לעבב שיריים שלא לאמות חמץ: תורה:

בן